

Ўзбекистон Республикаси Мустақиллик куни — 1991 йил 1 сентябрдан чиқа бошлаган

Муассислар: Ўзбекистон Республикаси Хотин-қизлар кўмитаси, Болалар жамғармаси ва «Соғлом авлод учун» Халқаро жамғармаси

БАХТИГҒИЗГА КҮЗ ТЕГМАСИШ, БАХТИГУЛ!

Бу хонадонга яқинлашиб борарканмиз, оппоқ иморатнинг кўча қисмидаги ўзига хос орасталлик диққатимни тортди. Кўнглимда аллақандай ёрқинлик, ёруғлик туйдим. Президентимизнинг шахру қишлоқлар бўйлаб ҳар галги сафарлари чоғида кўчалар, иморатларнинг кўринишига, ҳовлилар олдидаги гулу чаманзорларга эътибор бериб қарашлари, журналистларга берган интервьюларида эса давлат миқёсидаги масалалар қаторида шулар ҳақида ҳам алоҳида тўхталиб, фикр билдиришлари сабабини англагандек бўлдим. Дарҳақиқат гўзаллик, гўзал турмуш тарзи қалбга шодлик, кўтаринчилик, қувват бағишлайди, баҳру дилимизни очади, ҳаётга — яшашга ишқу иштиёқимизни оширади. Биз кириб борган ҳовли ҳам, кенг, баланд, баҳаво хоналар ҳам кишида ана шундай ҳолатни пайдо қилади. Катта айвонда ўзи тенги кекса бир аёл билан сўхбатлашиб ўтирган фариштадеккина оппоқ рўмолли онахоним Бахти Урдушева — «Менинг онам Ҳамро буви», - дея таништирди.

Айтгандай, бугун Бахтигул хонадонида ҳам, унинг иш жойи — Жиззах политехника институтида ҳам ажаб бир тантанавор руҳ ҳукмрон - қахрамонимнинг 50 йиллик умр тўйи нишонланмоқда. Бахтигулнинг вақти айна шу бугун нечоғли зиқ ва чекланган бўлмасин, мен ҳам ўз хизматим тақозосига кўра у билан сўхбатлашиб олишим, сувратчимиз эса оилавий сувратга тушириб олишга ҳам улгуриши лозим. Мен қахрамонимга савол бераман, у эса жавоб...

- Бахтигул, раҳматли отангиз Урдуш ака билан онангиз Ҳамро буви сиз — фарзандларга қандай тарбия бергандилар?

- Отам касалхонада оддий ишчи эдилар. У киши ҳар биримизнинг

олий маълумотли касб-кор эгаси бўлишимизни истардилар. Мени ўз номим билан эмас Ойимжон деб қақирардилар. Онам эса қишлоқ хонадонида қандай юмуш бўлса, барисини бажариб кетаверардилар. Пахта даласида пахтакор, мохир пиллакор, чорвадор, фарзандларнинг меҳрибон, талабчан онаси, бугунги кунда эса невараларнинг бувиси...

- Хўжайинингиз билан қандай топишгансизлар?

- Мен мактабни битирганимдан сўнг ТошДунинг (ҳозирги Ўзбекистон Миллий университети) химия факультетига ўқишга кирдим.

- Химия сизни нимаси билан ўзига ром этганди?

- Химия — сирли, сеҳрли ва шуни-си билан жозибали, қизиқарли фан мен учун. Ҳозиргача ўз касбу коримни севаман. Турмуш ўртоғим Илҳом ака шу ўқув даргоҳида биздан юқорида курсда ўқирдилар. У киши ҳам жаззахлик эканлиги учунми, қандайдир яқин дўстона муносабатда бўлганмиз, дарсларни ўзлаштиришда ёрдам бериб турардилар. Доно, ақли йигит бўлганлари учун жуда ҳурмат қилардим.

- Бу хонадонга қандай узатиб келишганди?

- У пайтлар ҳозиргидай дабдабалар, сарполар йўқ эди. Албатта ота-

онам мен учун жонларини ҳам нисор этишга тайёр эдилар. Лекин тўйимиз оддий ва расамади билан бўлиб ўтган. Умуман оиламиздаги муҳит оддий, самимий эди. Бир-биримизга меҳр-оқибат устунлик қиларди. Хонадонимиз тўрини қимматбаҳо гилам-у, чиннворлар эмас, китоблар эгаллаганди. Тўй бўлиб келганим бу хонадонда ҳам биринчи кунданок мени ана шундай муҳит қуршаб олди. Мен хонадон келини бўлиш билан бирга мактабда ўқитувчилик қила бошладим. Илҳом ака ҳам институтда ўқитувчилик қилардилар, ҳам ёш олим сифатида илмий изланишлар билан тинимсиз машғул эдилар. Бирин-кетин фарзандли бўлдик.

- Хонадонингизда раҳматли қайнонгиз билан муносабатингиз қандай бўлган?

- Қайнонам Хайри бувини бир умр миннатдорлик билан эслайман. Фарзандларимни чақалоқлигидан парвариш қилдилар. Агар қайнонамнинг ана шундай жонфидалиги бўлмаганда мен балки оилада бахтли бека бўлиб қолардим-у, лекин илмдаги ва ижтимоий ҳаётдаги ҳозирги ўрнимни топа олмадим. Бунга имоним қомил.

- Жиззах политехника институтида йигирма йилдан ортиқроқ вақтдан буён илмий-педагогик

фаолият билан банд экансиз...

- 1984 йили Илҳом ака техника фанлари номзоди бўлдилар. Фарзандларимизнинг бешаласи ҳам бир оз катта бўлиб қолишди. Илҳом ака, энди менинг ҳам илмий изланишларни фаолроқ давом эттиришимни маслаҳат бердилар, руҳан қўллаб-қувватладилар. Шундай қилиб мен 1995 йил февралда «Нам сезувчи полимерлар» мавзусидаги илмий ишимни ёқлаб, химия фанлари номзоди бўлдим. Айна дамда ҳам бу соҳадаги илмий изланишларимни давом эттираяман. Илҳом ака эса 1998 йилда техника фанлари доктори бўлдилар. Ҳаёт деганлари инсондан доимий ҳаракатни талаб этаркан. Халқимизда: «Ҳаракатда — баракат», деган қисқа, лўнда бир нақл бор. Бизнинг жонажон мамлакатимизда, мустақил республикаимизда ҳар бир инсоннинг ўз истеъдоди-қобилиятини намойиш этиши учун барча шарт-шароитлар, имкониятлар эшиги очиб қўйилган. Айнқса биз — аёлларга кўрсатилаётган эътибору ғамхўрликлардан ниҳоятда миннатдорман. Ўтаётган йилларимизнинг маъно-мазмунига қарасангиз ҳам буни яққол ҳис этишингиз мумкин. Фақат ҳаракат, изланиш, интилиш керак. Буни мана менинг ҳаётим мисолида ҳам кўриш мумкин.

Менинг Бахтигул Урдушева ҳаёти ва фаолияти ҳақидаги таассуротларим политехника институтида бўлган тантананада янада бойиди. Касбдошлар, шогирдлар, ёру дўстлар, фарзандлару неваралар чин дилдан изхор этган қутлову тилақлар, даста-даста гуллар оғушида қолган Бахтигул шу куни чиндан-да бахтиёр эди...

Дилбар САИДОВА
Сувратчи: О. НУРМАМАТОВ

